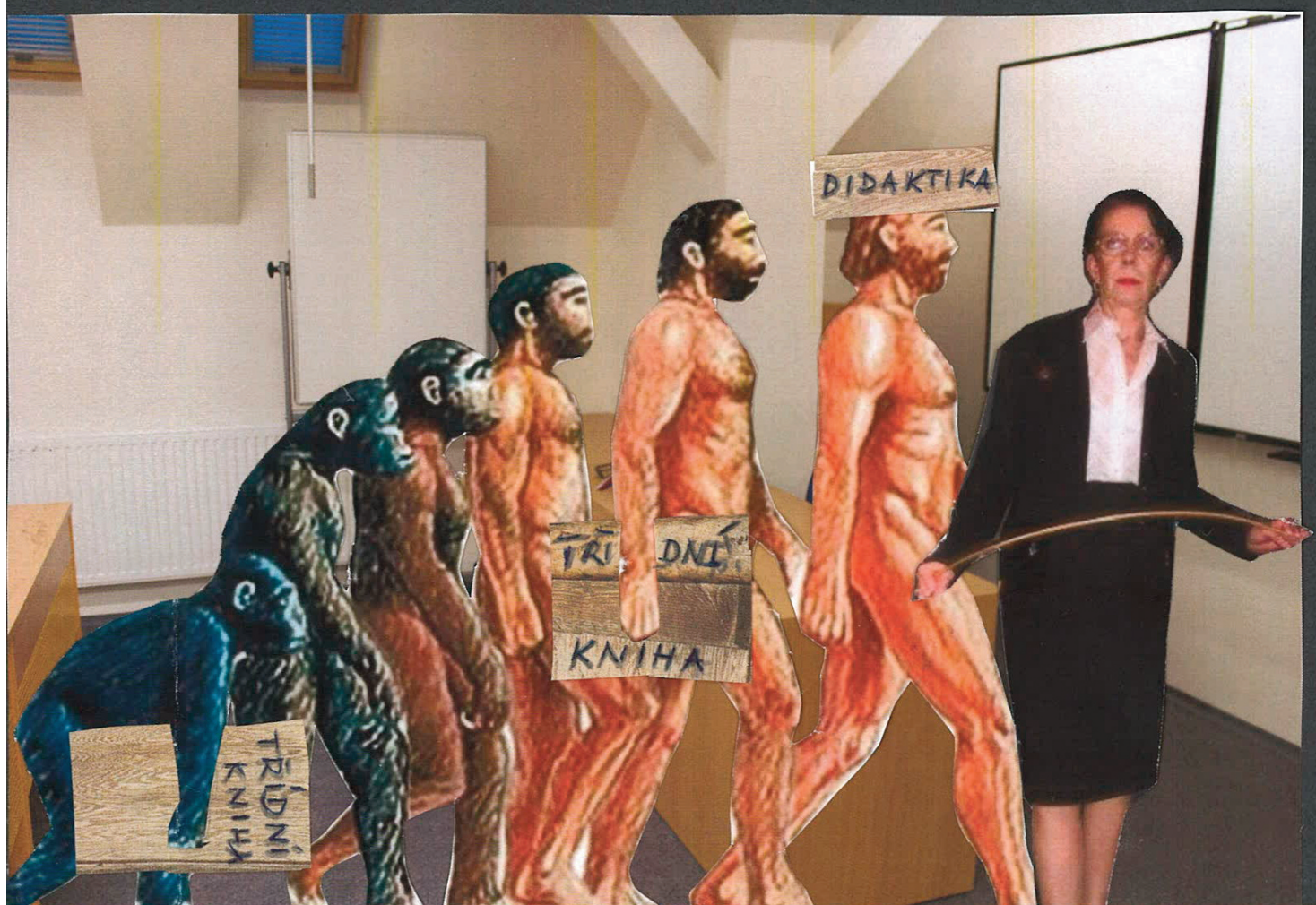
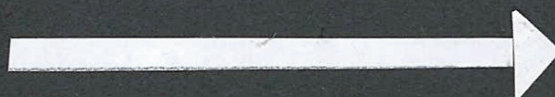

2/2019/20

PODLAVIČNÍK

VÝVOJ DRUHU V OBRAZECH

HOMO PEDAGOGICUS

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

druhé číslo Podlavičníku jsme se rozhodli věnovat učitelům. Totiž v minulých letech jsme psali o holkách ze zdravky, pak jsme řešili specifika kluků ze zdravky. A ke škole přece patří především učitelé. Navíc mají v březnu svátek. Dozvíte se, jak vznikl první učitel, jak si naši studenti představují ideálního učitele, jak na své učitele vzpomínají sami učitelé. Co o učitelích řekli známé osobnosti a jaké učitelské „hlášky“ zazněly v hodinách. Dále jsme si zkusili představit, jak by to vypadalo, kdyby se o naší škole točil nekonečný seriál. Simona Paulathová z AZT4 velmi výstižně s humorem sobě vlastním popsala čtyři roky svého studia. Samozřejmě jsme nezapomněli na maturitní plesy a sportovní rubriku.

Příjemné počtení přeje redakce

OBSAH

HOMO PEDAGOGICUS.....	1
O učitelích napsali.....	2
Jak si představují ideálního učitele studenti?.....	4
Vtipný učitel - náš vzor.....	4
Zdrávka U Zelené ratolesti.....	6
Rozhovor s Jiřím Beranem.....	7
Maturitní plesy.....	8
Studentlab.....	10
Hory.....	10
Nudíte se? Staňte se zubními techniky!!.....	11
Ze školních lavic.....	13
Sport.....	15
Projekty školy.....	19

HOMO PEDAGOGICUS

Víte, že profese učitele patří k nejstarším na světě? Počátky hledejme už v pravěku. Představte si dva pralidi. Sedí u ohniště a snaží se z kusu kamene udělat něco, co by bylo aspoň trochu ostré. Pračlověkovi č. 1 to jde jako po másle, ovšem pračlověk č.2 má na zhotovení

pazourku příliš nešikovné pazoury. A tak to kazí a kazí. Pračlověk č.1, evidentně šikovnější, už se na to nemůže dívat. Vytrhne tomu nemehlu šutry z ruky pravděpodobně se slovy: „Uuuhubrmbmbucheéé.“ Ve volném překladu to mohlo znamenat něco jako: „Dej to sem, ty kopyto, takhle se to dělá! Sleduj!“ A první učitel byl na světě. Později se vytvořila určitá vrstva lidí, kteří měli pocit, že mají schopnost druhým předat to, co sami vědí a umí. Koneckonců to některé drží dodnes.

V antice měl každý rozmachánek z bohaté rodiny svého „pajdagoga“, a jak dokazuje Sokratův citát, neměli to ani učitelé v antice lehké. Adepti na vzdělání odmlouvali, krkali, nezdravili a navíc se svým učitelům v dospělosti někdy pomstili. Příkladem je Seneca, který byl svým žákem – císařem Neronem donucen k sebevraždě. Zřejmě ho štval s násobilkou.

Středověk přidal kantorovi, tehdy už absolventovi univerzity, zajímavé pomůcky – katedru ve tvaru kazatelny, metlu a školní vězení, kam byli zavíráni ti, kteří opakovaně vyrušovali a neplnili úkoly. Učitel se tehdy těšil velké autoritě, horší už to bylo s finančními jistotami. Le-grace ve škole také moc nebylo. V klášterních školách učili ctihodní mniši a ti brali výuku smrtelně vážně.

A pak se na pole vzdělávání vrátil Jan Amos Komenský. Omezil použití metly a zrušil školní vězení. A začal z žáků dělat nadšence, kteří bez školy nemůžou existovat. Od té doby se ho snaží jeho pedagogičtí následovníci s větším, či menším úspěchem napodobovat. Ovšem ke Komenského ideálu se to úplně dotáhnout nepodařilo, totální milovníci školního systému, myslím, v reálu neexistují.

Marie Terezie zavedla povinnou školní docházku a dala škole řád. I ten školní, podle kterého žáci přicházejí do školy včas, bez výstředností v účesu a oblečení..... Doba národního obrození udělala z učitelů vzdělavatele, vychovatele a ve volném čase národní buditele.

A pak v 1. pol. 20. století za katedru pronikly ženy. Vznikaly totiž dívčí školy a tampřece nemohli učit muži. První učitelky byly přísné slečny. Jedno z nařízení jim totiž zakazovalo se vdávat, aby nebyly rozptylovány rozčilováním se s vlastními dětmi. Je jasné, že ve školství končily často buď dívky a ženy, které byly vědychtivé, nebo ty, které postrádaly nápadníka, a tak tu vědychtivost předstíraly. Charakteristickým znakem učitelky té doby byly naprosto neslušivé brýle, sukně ke kotníkům, límeček ke krku a drdol. Žádoucími vlastnostmi naopak psychická vyrovnanost, cílevědomost, pečlivost, ošklivost a absence smyslu pro humor.

Ve 2. pol. 20. století ženy školství ovládly. Učitelé – muži jsou v současné době ohroženým druhem stejně jako bílý nosorožec. Učitelky se mohou vdávat, mít děti, takže se rozčilují s dětmi ve škole a doma je čeká druhá směna (úkoly a výuka vlastních dětí, opravování písemek, praní, vaření....), a tak často dochází ke snížení ovládacích schopností (moje vlastní zkušenost).

My učitelé jsme různí. Můžeme být flegmatictí, nadšení, empatictí, neempatictí, vždycky milí, někdy milí, protivní, někdy cholericí (pořád snad ne)....A to je dobře. Protože škola má připravit pro život. A to nejen tím, že do vás „nacpe“ Archimedův zákon, pravopis, rov-

nice.....Škola je vlastně takový tréninkový trenažer pro život, jakýsi mikrosvět. Musíte se začlenit do kolektivu, najít si své místo, učit se a tak mobilizovat svoji vůli, překonávat vlastní odpor k učení a práci, přijmout úspěch a vyrovnat se s neúspěchem a pochopit, že nejste středem vesmíru. A hlavně naučit se vyjít a komunikovat s různými osobnostmi. Pokud se to nenaučíte, bude pro vás život velmi těžký. Proto je dobře, že učitelé jsou tak různorodé osobnosti, v tomto procesu jsou vlastně výborným výukovým materiálem.

V.K.

Hádanka:

Víte jak se říká člověku, který pořád mluví, ale nikdo ho neposlouchá?

ANO JE TO UČITEL!

O UČITELÍCH NAPSALI

Nuda je smrtelný hřích učitele. (J. F. Herbart – německý filosof a pedagog)

Pamatujte, že pokud budeme platit víc generálům než učitelům, nebude na světě mír (J. Masaryk) – Toto číslo Podlavičníku zasíláme na Ministerstvo obrany ČR

Dobry učitel nepředpokládá nic (F. Vymazal – český lingvista) – Učitel před důchodem také.

Jedna dobrá matka je víc než 100 učitelů. (J. G. Herder – německý spisovatel)

Jeden dobrý otec je víc než 100 učitelů (norské přísloví) – No jo, Norové jsou za všech okolností korektní.

Učitelům je sympatické pouze dítě, které se chová během vyučování jako omámené chloroformem, kromě momentu, kdy je vyvoláno k tabuli (Murphyho zákony)

Jediným učitelem, kterému se sem tam podaří někoho vychovat, je sám život (G. Laub – český novinář)

Učitelé jsou jen ukazatelé při cestě k poznání (J. A. Komenský) – Jo, taky si často připadám jako kůl na mezi

Naše mládež miluje přepych. Nemá správné chování. Neuznává autority a nemá úctu ke stáří. Děti odmítají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele. (Sokratés – řecký filosof 469-399 l. př. n. l.) – Pak že vývoj pokračuje kupředu po spirále. Houby, jde to kruhem!!!

Ať už říkají cokoli, mají učitelé a žáci školu rádi. Jsou tam přestávky. (E. Bass – český spisovatel)

Kdyby nebe vyslyšelo dětské prosby, nezůstal by naživu ani jeden učitel (perské přísloví)

Disciplína je, když na nás učitelé křičí, abychom nekřičeli. (V. Richter – český učitel, básník a prozaik)

Jeho dětství bylo smutné. Zejména pro jeho rodiče a učitele (V. Sobotka – český spisovatel)

Za to, jací jsou žáci, odpovídá učitel, ne žáci. Za to, jaký je učitel, odpovídá učitel, ne ředitel. (Jára Cimrman – český vědec a génius)

Zajímalo nás, jaké zkušenosti mají se svými učiteli samotní učitelé. Tak jsme vybranému vzorku z naší školy položili otázku, který učitel je ovlivnil (v dobrem i zlém), který pro ně byl nezapomenutelný a proč.

P.uč. Dalibor Vácha

Předem musím napsat, že moje obliba tohoto kantora měla dvě strany. Vlastně dvě strany jeho aprobace. Pokud jsme ho měli na zeměpis, byli jsme rádi, ale pokud hrozilo, že ho dostaneme na tělocvik, třeba jen na suplování, všichni jsme sháněli omluvenky, že nesmíme cvičit, které on samozřejmě neuznával, a z nás rozmazlených gymnazistů chtěl mít vrcholové sportovce. Jeho hodiny zeměpisu byly plné roztodivných informací, svobody se vyjádřit k problému a jeho nepřilíš laskavého, o to ironičtějšího humoru. Ve vzpomínkách mi zůstává jeho nadhled, klid a nekompromisnost v případě, že jsme učení flákali, případně srdečný smích, kterým sice šetřil, ale o to víc nás jím překvapoval. A ve všech určitě vyvolal nehynoucí nenávisť ke svým milovaným slepým mapám.

P. uč. Kletečková

Na učitelské osobnosti jsem měla vlastně štěstí. Těch „suchých haluzí“ bylo velmi málo. Spíše jsem potkávala ty výrazné v dobrém i v tom horším (špatném nemohu říci). Můj nejvyšší obdiv si i po letech zasluhuje pan učitel Blažek, svérázný dějepisář. Jeho hodiny byly netypické už tím, že jsme téměř nepsali poznámky, ale kreslili tzv. „koláče“, jakési ovály, pomocí kterých dokázal vysvětlit trojpolný systém i třicetiletou válku. Bláza chodil v umolousaném šedém plášti, byl vysoký a mohutný a pohyboval se tak nějak zvláště, jako kdyby měl neviditelná kolečka. A už 30 let před Bartoškou nosil brýle zásadně na čele!! S kázní neměl ve třídě problémy. Pokud někdo nedával pozor, rychlostí blesku se zručností australského domorodce po provinilcích metal křidu. V případě opakovaného vyrušování použil svazek klíčů. Trefoval se na centimetry přesně. Metoda to byl velmi účinná, protože vyrušující „element“ byl hysterický z očekávání, kdy s řinkotem přiletí snad 20 klíčů na kroužku, takže radši dal

pokoj. Bláza to měl v oku, vždycky se trefil na lavici před žáka, ne do něj. Svým způsobem byl nezapomenutelný i náš třídní z 2. stupně. Učil matematiku a výtvarku, tu mu měli zakázat. Byl to suchar k pohledání, bez špetky citů a smyslu pro humor. Během školního roku střídal dvě „módní“, krece – šedivé tesilky + zelené triko s límečkem a tytéž šedivé kalhoty + stejné triko ovšem v hnědé barvě. Do třídy vstupoval se slovy „povstaň!“, „pozdrauu“ a „seněte si“ (doslovný fonetický přepis). Matyka mi nešla a nenáviděla jsem ji ať už v jeho podání, nebo kohokoli jiného. Výtvarku jsem měla ráda, ale třídu ji „prznil“ neuvěřitelným způsobem. Hodiny výtvarky se smrskly na trénování písma a perspektivy, neustále jsme kreslili krychle a kvádry. Jen v době politických výročí jsme krychle opustili a vystříhli z časopisu Auroru nebo tank, nad to napsali „VŘSR“ nebo „Ať žije SSSR“, všechno pojednali řídkými vodovkami a „bylo vymalováno“. Díky němu jsem si řekla, že takhle učit nikdy nebudu. Naopak jsem se chtěla podobat naší češtinářce z gymnplu, literaturu učila moc dobře a s nadšením. Neustále měla pocit, že nestíháme a koncem hodin vždy kroužila kolem třídy jako satelit. S ubývajícími minutami zrychlovala výklad i pohyb po kruhu. Všechny učitelské osobnosti, které jsem potkala, mě ovlivnily. Uvědomila jsem si díky jejich příkladu, že „takhle jo“ a „takhle rozhodně ne!“

P.uč. Štixová

Nezapomenutelný byl můj třídní učitel na gymnáziu. Byl to starý mládenec, choval kočky, pěstoval kaktusy, učil matematiku a fyziku, jmenoval se Bohumír a vypadal jak z filmu pro pamětníky. Nosil výhradně nevkusné, barevné dederonové košile a mastné vlasy pečlivě ulíznuté na pěšinku. Na vysvětlenou, dederon byl odporný, neprodyšný syntetický materiál, který vyrobili soudruzi z NDR a stejně jako u plastových lžiček, i tady někde udělali chybu. Ale dederonové košile se nemusely žehlit, což byl pro starého mládence vynález století.

A tento svérázný matematik vyfasoval třídu plnou humanitních chudobek, které v matematice skončily malou násobilkou a z fyzikálních zákonů byly schopné pochopit jen ten, že každá akce vyvolá stejně velkou reakci. Bohumír určitě tiše záviděl kolegovi, který byl třídní paralelního béčka. Tam se shromáždili samí vítězové matematických olympiád, budoucí věhlasní vědci, vynálezci a lékaři. Zato nám Bohouš po každém zkoušení opakoval stejnou hlášku: „No, Štixová, nic moc, spíš nic než moc.“ Možná se jen zhlídnul v roli profesora Hrbolka ze známého filmu, možná se mu zdála opravdu vtipná. Nám ale ne.

Na konci prváku nás Bohumír vzal na výlet do svého rodného městečka a domku. Seznámil nás se svými kočkami a připravil si nekonečně dlouhou komentovanou prohlídku svého kaktusového království. Pro patnáctileté pubertáky to byl opravdu výlet snů.

Vypadalo to, že si k sobě těžko najdeme cestu. Ale když je každá strana ve vztahu dostatečně tolerantní, tak to nakonec může fungovat. My jsme tolerovali Bohoušovy staromládenecké manýry a nejapné vtipky, on zase naši minimální matematicko fyzikální vzdělatelnost. U maturity byl nakonec empatický, vstřícný, snažil se nám pomoci zvládnout nepříjemnou stresovou situaci.

Od té doby uplynulo 37 let. Naše třída se pravidelně schází a pokaždé Bohumíra pozveme. Ještě nikdy nechyběl, vždycky nás rád vidí, vypráví, všechno o nás ho zajímá a k Vánocům posílá „vtipná“ přání s fotem svých fousatých kaktusů. A my už dávno víme, že náš Bohumír měl a má svou třídu opravdu rád.

P. uč. Fišarová

Ve škole jsem strávila 17 let jako studentka, takže mě vzdělávala a neopakovatelně na mě působila celá řada učitelů. Ve vzpomínkách mi defilují různé osobnosti s velkým O i typy, na které dnes vzpomínám jen s úsměvem.

Dlouho přemýšlím, koho vybrat a na koho zaměřit svou pozornost. Marrně hledám někoho výrazného a nezapomenutelného. Najednou mě zaplaví pocit, se kterým jsem chodila do školy celé čtyři roky gymnaziálního studia – závist. Nejsem závistivý člověk, ale přesto jsem druhé třídě záviděla – a to třídní učitelku. Sympatickou, ochotnou, vtipnou.... A pro mne nedosažitelnou!

Ano, má výjimečná učitelka je ta, kterou jsem nikdy neměla. Osud je ale spravedlivý, takže této paní učitelce dnes mohu s hrдостí říkat paní kolegyně.

P.uč. Bezečná

Učitelkou jsem chtěla být asi odjakživa (když opomenu nápady z mateřské školky, kdy moje fantazie byla poněkud bujnější). Nevím, jestli za to mohly geny nebo sborovna v mamínčině škole, kde se mi jako malé líbilo, či některé její kolegyně, které jsem znala i jinak než později ze třídy před tabulí. Utkvělo mi jich v paměti hodně, těch sympatických i svérázných, ale nejvíce mladá dějepi-sářka, ani přesně nevím proč. Snad že byla milá, moc hezky a napínavě vyprávěla a v jejich hodinách nebylo proč se bát.

Pak přišla střední. Dneska se to zdá skoro nemožné, ale převahu tam měli muži – profesori. Aspoň v naší třídě, kde nás bylo třicet dva, šestnáct kluků a šestnáct holek, což se hodilo hlavně v tanečních, žádná z nás nezůstala nikdy sedět. Ale zpátky k osazenstvu našeho gymnasia. Jak jen to říct – co profesor to originál. Dodnes si vybavuji pocity z hodin fyziky (bože dej, ať jsem neviditelná), chemie (tak kolikrát si rejpane dneska) či zeměpisu (ať nemusím k mapě). Nebyly příjemné, i když dnes s odstupem času a zvláště pak na třídních srazech se historikami právě z těchto hodin bavíme nejvíce.

Ve třetáku jsme dostali nového třídního, češtináře. On z nás moc radost neměl, zato my velkou. Byl pohledný, bezvadně hrál na kytaru (ze školních výletů se nám domů nikdy nechtělo) a měl vlastní kapelu. Ale hlavně – choval se k nám jako k dospělým, jeho slovo vždycky platilo, uměl uznat chybu a omluvit se (v té době ve školství věci spíš nevídané). V hodinách literatury dokázal přimět nás přemýšlet nejen nad klasiky, ale hlavně nad sebou samými. Leccos mi díky němu docvaklo. I to, že učit by mě opravdu bavilo. A tak jsem ve čtvrtáku podala přihlášku na pedagogickou fakultu. O kombinaci předmětů jsem měla jasno.

Jak si představují ideálního učitele žáci?

Představit si ideálního učitele s humorem a trochou nadsázky dnes umí skoro každý, ale budme trochu realisti. I kdyby měl krásné oči a zářivé zuby a optimismem by jen sršel, nikdy to nebude stoprocentní učitel. Takový učitel prostě neexistuje. Ale pojďme se alespoň přiblížit k té dokonalosti. Měl by stát morálně vysoko, být autoritou a zároveň nám rozumět. Měl by nás chápat nebo minimálně nás zkusit pochopit. Přicházet do hodin s pocitem, že vlastně dělá něco pro svět, že morálně vychovává novou generaci, která bude jednou vzpomínat, že právě on obohatil jejich životy. Myslím si, že vlastnosti předchází zevnějšku, ale kdyby to byl kus chlapa, tak má u mě malé bezvýznamné plus!

K. K.

Když se řekne ideální učitel, každý si vybaví někoho jiného, ale i tak ideální učitelé existují. Ať už na základní, střední nebo vysoké škole. My představu svého ideálního učitele máme jasnou. Kdybychom měli popsat našeho idola, tak by vypadal takto: Výška postavy mezi 180 - 190 cm, protože čím vyšší, tím lepší (že dámy?). Vlasy nejlépe na styl Chrise Hemswortha z filmu Thor Ragnarok. Oči oříškově hnědé barvy s přechodem do zelena. Zářivý úsměv jako Zaca Efrona. Tělo by mohl mít vypracované jako Dwayne Johnson z Rychle a zběsile.

Věk okolo 30 max. 35 lety, ale v duši stále dítě. O jeho charakterových vlastnostech máme jasno. Měl by být vtipný jako pan učitel Zbyněk Vácha při hodinách biologie, kdy křížíme Šmoulínku s Gargamelem. Měl by být empatický, aby pochopil, že to na SŠ nemáme lehké, a sám by vzpomínal na časy, kdy byl na našem místě. Hodiny by zpestřoval zážitky ze života a líčením trapasů, co se mu staly. Měl by být hodný, milý, příjemný a kreativní. Měl by nás toho naučit co nejvíce, ale nějakou zábavnou formou s použitím filmů, projektů, exkurzí a podobně.

A.V.+ Z.B.

Podle mě by měl být ideálním učitelem někdo, kdo je milý, vstřícný, chápavý, látku umí popsat s humorem a tak, aby byla pochopitelná pro studenty. Měl by mít přirozenou autoritu. Ukazovat studentům školu "hrou". A měl by nám dávat jedničky a jezdit s námi na výlety!

K.K.

Dle mých představ nejlepší učitel by měl být hezký, mladý a vůbec bych nebyla proti, kdyby měl svalnaté tělo, modré oči a moderní účes. Nejlépe sanquinik, aby se dokázal se třídou zasmát. Při pohledu na něj bychom měly (my dívky) mít teplý pocit v hrudi. Měl by umět dobře naučit žáky látku, měl by být zábavný a charismatický. I když málokdo o tom ví, spousta herců, jak českých, tak i světových, má vystudovanou pedagogiku. Líbilo by se vám, kdyby vás učil Zdeněk Svěrák nebo Ladislav Smoljak? Kolik srandy by bylo při hodinách chemie nebo matematiky? Bohužel tohle jsou jen představy a musíme se smířit s tím, co máme, ale někteří učitelé nejsou špatní a mají dobrý smysl pro humor 😊

V.G.

Vtipný učitel – náš vzor

Uč.: Kolik se vyloučí moči za 24 hodin? Studentka: ????...asi 5 litrů? Uč.: Holky, neblázněte. Dyť to by byl průtokovej bojler.

Uč.: Chcete si napsat písemku? 13 hlasů sborově: NE!!!!

Uč.: Síla kolektivu je hrozná věc!

Uč.: Pneumokok je bakterie náročná na kultivaci. Ten chcípne, i když se na něj jen podíváte.

Zvídavá studentka: Pane doktore, to můžu chytit kapavku i na záchodě? Vyučující doktor: Jistě, ale je to tam nepohodlný.

Vyučující doktor: Víte, zjištění dechové aktivity musí být ráz dva a ne jak ve filmu, kdy maj pacienta svlečeného a čumí na něj jak husa do flašky.

Hemofilák s utrženou nohou, to nemá význam. To ho tam rovnou můžeme nechat a zasypat vápnem.

Jsme medicinmani.

Za prvé skočíte na člověka (ne že ho oberete) a vyšmátnete mu krkavici

Bez cukru by to bylo jenom oví ,a ne cukroví.

V 60. létech kdo nepříjel z dovolený jako kakaový bejby, ten byl chudák.

Víte, kde je klitoris, nebo vám ho mám ukázat?
Já vám můžu říct, kam se hrabe porod na pořádnou střevní koliku!

To by bylo jako dojit myšku. Málo efektivní.

Dát si narkózu je stejně nebezpečný jako jet v pátek odpoledne autem.

Stalo se.....

Při hodině českého jazyka:

Studentka bezradně sedí v lavici a snaží se přijít na odpověď na otázku testu z biblických příběhů, která zní: „Kdo pokřtil Ježíše Krista?“ Po chvíli se otočí na svou spolužačku, která se jí snaží napovídat. „Jan Křtitel,“ šeptá tak, aby ji neslyšela vyučující. Studentka se ujišťuje, jestli slyší dobře, a nakonec směle napíše: Jan Žižka.

Vyučující zkouší před tabulí dvě studentky z Kytice. Studentka se snaží vysvětlit, o čem pojednává balada Poklad. Po chvíli ji vyučující zastaví a říká: „Neříkejte mi, že když najdete v lese mercedes, tak si řeknete, jen si tady klidně zůstaň, já si odjedu svým trabantem.“

Při hodině biologie:

Po zaznění školního zvonku vejde do třídy učitel, který je pověstný svým silným hlasem. Pozdraví třídu, aby ji upozornil na svoji přítomnost. Usadí se za katedrou, zapne počítač, přihlásí se, zapíše do třídnice a otevře výukovou prezentaci. „Tak, prosím vás, dneska si probereme prvky a jejich kmeny,“ otočí se do třídy a ukáže na tabulku, která se promítá na projektoru. „První kmen jsou PRAPRSOVCI.“ Naskýtá se tedy jediná otázka: Na

co v tu chvíli myslel???

Při hodině chemie:

Studenti si společně se svojí paní učitelkou opakuji látku z předchozích hodin.

„Jak se nazývá uhlovodíkový zbytek od benzenu?“ ptá se vyučující. Třída jednohlasně: „Benzín.“

Při hodině tělesné výchovy:

Studentky na stadionu. Po rozvíčce psychicky připravené na dráze v běhu. Vyučující dává povel ke startu. Chvíli na to si (nějakou neznámou příčinou) jedna ze studentek vyrazí dech. Kašle a pokouší se dech chytit. Učitel k ní přiběhne, poplácá ji po zádech a řekne: „Neboj, to rozdejcháš.“

Zdrávka U Zelené ratolesti

Naše redakce došla k závěru, že oblíbený seriál Ordinace v Růžové zahradě je za zenitem a scénáristé si dávno nevědí rady, koho nechat umřít, koho nechat odjet a koho nechat přijet.... Napadlo nás, jak by mohl vypadat nekonečný seriál z prostředí naší školy, samozřejmě obsazený zahraničními herci. Výběr obsazení jsme svěřili několika třídám. Úkolu se chopily s nadšením a obrovskou zodpovědností Než zvolily, alespoň 5x fotku adepta prozkoumaly na netu, zkonzultovaly vzájemně, aby snad výběr nebyl uspěchaný. A tady vám představujeme studentskou vizi školy snů ze seriálu Zdrávka U Zelené ratolesti. Myšlenka seriálu z naší zdrávky nás zaujala natolik, že jsme se pokusili o scénář.

Osoby a obsazení:

Ředitel: Robert Downey

Zástupce ředitele: Jennifer Aniston

Školník: Jack Nicholson

Čj: Ema Watson

Aj: Jennifer Lopez

Che: HeroFiennes – Tiffin

Fy: Patrick Schwarzenegger

Bi: ChrisHemsworth

IKT: CameronDiaz

Ma: ZacEfron

TV: Dwayne Johnson

SCÉNÁŘ

Obraz 1

7 hodin ráno. Husova ulice v záři slunce. Stromy, tráva a chodníky pokryty stříbřitou jinovatkou. K budově školy směřuje pestrobarevný dav dívek. Mají rozzářené oči a vítr jim čechrá vlající vlasy, jako kdyby si jen hrál. Ve dveřích stojí školník (Jack Nicholson)

Školník: To zas bude sajrajt. Kdo to má za ty peníze uklízet. Dolar žádná měna. A hlavně přezouvat! (k dívkám)

Dívky (sborově): Ano, ano. (běží do tříd, takřka se vznášejí nad schodištěm)
(Objevuje se uklízečka s mopem)

Uklízečka: (Angelina Jolie) Oh, my God. Je to krásná věc ta touha po vzdělání (zadíává se na špinavou podlahu) to zvládneme. (začne se ohánět mopem a zpívá We are the Champions)

Obraz 2

Šatny u tělocvičny. Mramorové dlaždice se lesknou. Vůně vanilky a citrusů. Dívky se převlékají do sportovních úborů. Všude křivky, vnady, vlny vlasů. Dívčí hlasy se splétají v jakousi krásnou melodii.

Dívka č. 1: Ty jo, dneska mám hrozný řasy.

Dívka č. 2: Holky, nemám si vzít koupací čepici, aby mě nebrzdily vlasy a byla jsem nejrychlejší ze všech?

Dívka č. 3 (záporná postava, později se pokusí z pěti stran zapálit ředitelnu, nepovede se jí to, protože zjistí, že pátou stranu ředitelna nemá)
Jak jsi rychlá, tak jsi blbá (mumlá si pro sebe pod vousy).

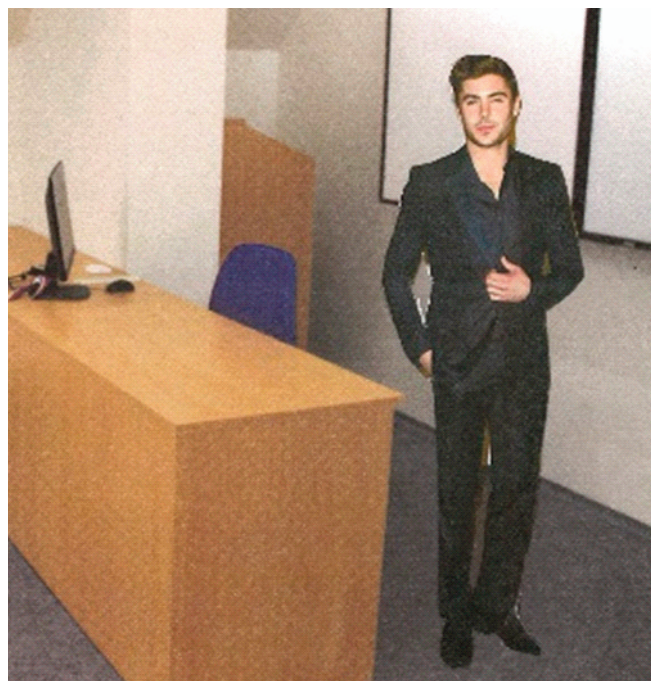
Dívka č. 4 (vyhazuje z okna tepláky): Vezmu si na sebe japonský miniaturizovaný superkraťasy. (o 5 obrazů dále zůstává na oválu v podobě ledového střechýlu)

Dveře kabinetu se otevřou tak prudce, že se utrhne cedule „Nerušit! Porada. Dotazy vyřídíme o příští přestávce“ a vyplachtí otevřeným oknem ven. Objevuje se tělocvikář. Na sobě má sportovní kalhoty a tílko z materiálu, který připomíná alobal. Svalnatou rukou se opře o žebřiny.

Tělocvikář (Dwayne Johnson): Jdeme ven na ovál běhat. Je někdo proti? Jsou dneska nebožky (rozuměj necvičící dívky)? (Něžně se na dívky usměje, napne biceps a vyrve žebřinu ze zdi.) Berušky moje, běžíme, běžíme (díky dokonalé souhře svalů plavným skokem šelmy vybíhá na dvůr, přeskakuje zaparkovaná auta a mizí v dále, dav dívek v kraťasech ho následuje, do vlasů jim padají sněhové vločky a na řasách se tvoří rampouchy, ten den jich dost nepřežije)

Obraz 3

Učebna, půdní vestavba. Dívky z ZA2.B obléhají dveře. Nový učitel matematiky (ZacEfron) zkontroluje dokonale padnoucí oblek a s modelem trojbokého jehlanu a s neodolatelným úsměvem vykročí ke dveřím. Stiskne kliku a.....

Pokračování příště (možná)

JIRÍ BERAN PODRUHÉ...

R: Jaké jste měl představy o svém povolání, než jste se rozhodl pro učitele?

B: Tak v šesté třídě jsem viděl poprvé Vetřelce a chtěl jsem být kosmonaut. Pak jsem viděl Predátora a chtěl jsem být voják. Už od raného mládí jsem měl relativně dobrou schopnost sebereflexe a věděl jsem, že mám špatná kolena, že ze mě voják prostě v životě nebude. Chtěl jsem být letec, což je paradoxní, protože jsem do dneška v letadle neseděl a dost se bojím létat. A pak, když jsem se reálně začal zabývat tak v osmé, deváté třídě otázkou, co ze mě vlastně bude, chtěl jsem být právník. Chtěl jsem jít na práva, chtěl jsem hájit zákon, vždycky jsem nesnášel jakoukoliv nespravedlnost a to mám doteď. Pak jsem usoudil, že by mě pravděpodobně zavřeli za pohrdání soudem při prvním přelíčení, u kterého bych si byl jistý, že je můj klient v právu a prohrál, takže jsem si řekl, že to není práce pro mě. V tu dobu se mi začali svěřovat kamarádky, kamarádi se svými problémy. Chodili za mnou, říkal jsem si: „Ty jo, baví mě poslouchat lidi, baví mě jim udělat takové to ramínko, tu vrbu, která je vyslechne a případně i poradí, když ví. Měl jsem i hodiny psychologie, sociální práce, ze kterých jsem maturoval. Hodně mě ovlivnila moje učitelka psychologie i můj třídní, který nás měl na sociální práci. Uvědomil jsem si, že sociální směr bude to pravé, říkal jsem si: „Ty jo, dobrý. Psychologie mě baví. Možná by to nebylo špatné jednou dělat terapeuta. Mít svoji kancelář, poslouchat problémy lidí.“ Chtěl jsem si dodělat výcvik a pomáhat lidem Mezitím jsem vlastně jezdil na tábory, začal jsem se vzdělávat v zážitkové pedagogice. Šel jsem na učitelství jenom proto, že jsem potřebovat titul Mgr. No a na praxi jsem zjistil, že to byla ta správná cesta, že mě moje osudové kroky zavedly tím správným směrem. Nebo aspoň teď si to myslím.. Před pěti lety kdybyste se mě zeptali, čím budu, tak jsem vám řekl terapeut-psycholog. Teď vím, že chci učit, chtěl bych si do budoucna dodělat výcvik a časem bych chtěl třeba půl úvazku učit a půl úvazku mít vlastní ordinaci a předávat lidem zas něco jiného.

R: Co vám vadí na učitelství a za co jste naopak rád?

B: Na jednu stranu mi vadí vztah učitel-rodíč. Slýchám o tom od kamarádů. Dítě se kolikrát může chovat jako totální trouba a učitel si nemůže nic dovolit. Nemluví o tělesných trestech. To vůbec ne. Ale o tom, aby se učitel nemusel bát toho, že když dá dítěti poznámku, tak na

něj příliš rodič a bude na něj rvát. Dříve učitelé většínou úzce a dobře spolupracovali s rodiči. Ne, že by se spojili proti dítěti. Myslím, že by měl být takový hezký triumvirát, rodiče, děti i učitelé. A společně spolupracovat na tom, aby vytvořili z dítěte co nejlepšího člověka. To dneska úplně není.

R: Váš názor na tlak a stres, který je vyvíjen na dnešní žáky? Říká se, že jsou více pod tlakem než dříve.

B: Možná je to tím, že jsou hrozně velké nároky na všechno. Všichni rodiče, ne úplně všichni, nebudu generalizovat, ale spousta rodičů se snaží prostřednictvím dětí plnit svoje nenaplněné touhy a snaží se tlačit dítě někam, kam ono nechce a nesměřuje. Dneska je strašně moderní heslo, všichni mějte maturitu, všichni mějte vysokou školu. Sakra, proč? Když jsem manuálně zručný a můžu se naučit řemeslo. Sice „s blbým učňákem“, ale můžu se mít daleko lépe než vysokoškolsky vystudovaný člověk. Když budu skvělý truhlář, tak si vydělám rozhodně víc než učitel. To je dneska takový ten trend: „Všichni musíte mít maturitu, maturita je základ.“ Ne, základ je to, aby si člověk dokázal uvědomit, v čem je dobrý. Silné stránky, slabé stránky. Aby se dokázal poznat a říct si: „Jsem dobrý na ruce, odmalička mě baví dělat s taškou v dílně, tak proč to sakra nerozvíjet? Proč se mučit ve škole a být trojkař, čtyřkař a „prolezat“ s odřenýma ušima, trápit se stresem? Učitelé tlačí na studenty. Zároveň zase vedení školy tlačí na učitele. Ten tlak je tam ze všech stran a odskáčou to ti studenti tím, že ve stresu se těžko pracuje, jsou pod velkým tlakem, protože každou chvíli jim někdo vyhrožuje: „Já vás nepustím k maturitě...“ Samozřejmě, srovnávací testy jsou důležité. Ale když jsem viděl to, jakým způsobem jsou ve stresu třídy, které teď měly srovnávačky, tak mi to bylo hrozně líto a říkal jsem si: „Sakra, tohle je špatně. Oni nemají mít ze školy strach.“ To je můj názor, student by se neměl bát chodit do školy. Neměl by se bát napsat písemku. Neměl by se bát jít na ústní zkoušení. Drtit studenta můžu kdykoliv, to není umění. Umění je podle mě namotivovat studenta tak, aby se to naučil, aby dokázal ty souvislosti sám chápat a vidět je. A když je v tom nevidí, tak najít něco jiného, v čem bude dobrý. Pomocť tomu studentovi.

R: Řekl byste nám něco o sobě? Třeba oblíbený film, zálibu nebo cokoli.

B: Miluju sport. Mám rád fotbal, hraju ho od malička. Jsem brankář. Je to taková moje únikovka. A učení.

Učení mě baví, protože když se po osmi letech se mnou rozešla přítelkyně, pokaždé, když jsem vešel do třídy, tak to ze mě všechno spadlo. Já jsem se dokázal nádherně napojit na třídu a neskutečně mi to nabíjelo baterky. Rád čtu. Mám rád Stephena Kinga, to je jeden z mých nejoblíbenějších autorů, a moje nejoblíbenější knížka od něj je asi To. To je prostě bible. Proto jsem úplně znechucený, když mi někdo říká, jak je ten nový film úžasný. Viděl jsem první část a chtělo se mi zvracet. Byla by to dobrá diplomová práce – shoda s originálem přibližně 4% a to do toho počítám i jména postav. Miluju Jima Carreyho, to je můj nejoblíbenější herec. Maska, můj nejoblíbenější akční hrdina. Mám rád historické filmy, jako je Gladiátor, Spartakus, i když ten je hodně, hodně přitažený za vlasy, Vikingové. Mám rád takové ty starší fantasy. Baví mě historie. Kdyby nebylo tak strašně těžké vystudovat dějepis, tak bych si k psycho-

logii vzal radši dějepis. Nechtěl jsem jít úplně tou složitější cestou a vlastně nebyla ani možná. Sleduju filmy, seriály. Tak nějak všechno možné. Teď chodíme s přítelkyní na taneční kurzy, takže se učím tančit.

R: A jak vám to jde?

B: Celkem to jde. Líp než předchozí kurzy, které jsem absolvoval. Teď vidím, že se někam posouváme. Třeba waltz, už vypadá jako tanec a ne jako nějaké šlapání zelí. A i přítelkyně mě chválí. Ta od malička tancuje, takže ta má ten pohyb v krvi.

R: Toto byla naše poslední otázka. Děkuje moc za věnovaný čas.

Ptala se Lucie Daniels

MATURITNÍ PLESY

Jak to vidí Simona Paulathová?

Některé lidi trápí pomyšlení co se životem, jiné že neudělají maturitu, avšak holky z naší třídy nejvíce trápila obava, aby je nenavštívila měsíčková teta. Další nervy nastávaly před zrcadlem, kde jsme se každou chvílí modlily, aby zmizely všechny bedary, opary a všemožné neprinceznovské jevy na obličejích. Třeba ten, kdo si dal před maturákem čokoládu, si mohl rovnou místo kosmetičky obstarat pytel přes hlavu. Velký problém nastal, když si někdo třeba jenom kýchnul, protože má alergii na prach, v ten okamžik se rovnou stal infekčním a musel radši zůstat doma, aby to neroznesl. Velice často jsme pořádaly celopřestávkové hádky, určitě stálo zato si je nahrát do mobilu. Ale největší pecka byla, když se někdo na konci hádky zeptal, co se řešilo. To si pak rovnou mohl vymýšlet vlastní maturák. Nebýt naší nové spolužačky tak bychom maturák řešili ještě teď a nemít její šmyrglpapír na podrážky střívků tak bychom si rovnou mohly vzít kolečkové brusle.

Při výzdobě sálu naší agenturou jsme zachránili možnost koukat se na maturitní video, jelikož jsme si dovolili nesouhlasit s balonky, které zakrývaly obrazovku. Bohužel tento postřeh naší agenturu asi urazil a dnes nám nechce dát slíbené fotky z plesu, ale chce za ně 10 000,-.

Večer před zahájením bylo důležité neztrácet čas. My jsme ještě v sedm byli zavřeni v sále a nacvičovali nástup v hadrech na rozepínání, protože nešlo riskovat poničení účesu, který stál půlku obsahu peněženky.

Trénovat uličku slávy nemělo vůbec žádný smysl, pro-

tože při procházení po koberci každý zapomněl na realitu, vžil se do role hollywoodské hvězdy a místo přebírání šerpy od paní učitelky by nejradši rozdával podpisy a volal svému agentovi, kdy přiletí jeho tryskáč.

Jestli si myslíte, že si budete v pohodě předbíhat všechny fronty, protože máte šerpu maturanta, tak jo, předbíhejte, ale až někdo vyše sprosté slovo, tak to bude asi na vás.

V očích ostatních jsme možná vypadali jako princezny a princové večera, ovšem když jsme se pak běželi převléknout na půlnočko a zavřeli za sebou dveře od šatny...tak to bylo něco. Někdo nemohl najít kšandy, druhý neměl podkolenky a další zapomněl choreografii, takže tam létalo jedno sprosté slovo za druhým, od názvů zvířat až po pohlavní orgány. Myslím, že tam nějaká nová slova tohoto typu snad i vznikla. Pozdě jsme si všimli, že ve dveřích stojí paní učitelka, takže jsme doufali, že máme halucinace, a myslím, že paní učitelka taky.

Paradoxní je, že se náš ples nemusel vlastně vůbec konat, protože ten večer se nám dva zloději pokusili ukrást tašku s penězi. V případě jejich úspěchu by maturák mohl být maximálně tak na chodníku před Metroplem.

Na maturáku je určitě správné se pořádně odvázat, ovšem je dost možné, že další den ve škole budete radši dělat, že jste zeď, když na chodbě potkáte člověka,

kterého vůbec neznáte, ale den předtím jste mu vášnivě vymluvili díru do hlavy.

Další dny ve škole vypadají asi tak, že každou hodinu pouštíme fotky a videa, všichni vzpomínají na svou kariéru superneodolatelné celebrity. A všichni jsou nemocní, protože šli na afterparty v podkolenkách a v sukni. Nemluvě o těch, co jsou náchylní na opary, protože ti si

rovnou můžou dojít do lékárny pro mastičku.

Vybrat si správnou a poctivou agenturu je hodně důležité. My jsme svého koordinátora viděli naposledy, když nám vezl zbylou tombolu, kterou si předtím v agentuře rozebrali a vzali si ty nejlepší věci, co zbyly.

Ale i tak to byl nejlepší večer v našem životě.

MATURITNÍ PLES - PROTI PROUDU ČASU

Dne 23.1 2020 se konal maturitní ples čtvrtého ročníku laboratorních asistentů s tématem Proti proudu času. Všichni určitě dobře víte, že nedílnou součástí plesu je maturitní video, kterým se ples zahajuje. Naše třída video točila v dostatečném předstihu, protože jsme chtěly (jsme samé holky, proto y) některé scény natočit v přírodě a potřebovaly jsme k tomu hezké počasí.

Po videu přišla řada na tombolu, kterou jsme dávaly dohromady od konce října do půlky ledna. V prosinci a v lednu jsme absolvovaly nácvik předtančení a půlnočka. Trénink probíhal v tělocvičně o nultých hodinách, na které jsme všechny hrozně rády vstávaly. Týden před samotným plesem jsme měly převážně všechno hotové.

Zbývalo doladit pár posledních detailů.

V den D na nás čekalo ještě mnoho věcí, které jsme musely stihnout. Například přivést tombolu do Metropolu, dojít si ke kosmetičkám a kadeřnicím a sejít se v 5 hodin v Metropolu na generální zkoušku nástupu a proslovu. V 7 hodin to celé vypuklo. Ples nám utekl hroznou rychlostí, bylo to, jako kdyby někdo luskl prstem a najednou všechno bylo pryč. Tak teď už na nás čeká jen ta maturita, tak nám držte pěsti, ať ji zvládneme stejně hladce, jako jsme zvládly ples.

Markéta Stašková LA4

Z přiložené fotografie je vidět, že studentky si natáčení maturitního videa opravdu užily.

STUDENTLAB

Dne 20. listopadu 2019 jsem se se studentkami oboru laboratorní asistent zúčastnila 23. ročníku soutěže Studentlab, která se konala v Ústí nad Labem.

Na soutěž byla naše škola pozvána spolu s další řadou středních zdravotnických škol. Kromě pozvaných studentů oboru laboratorní asistent se akce zúčastnily soutěže i zdravotnické školy ze Slovenska.

Naši školu a zároveň třídu zastupovala Štěpánka Žáková a to s prezentací na téma Meningokoková meningitida. Podklady na zpracování prezentace poskytly žákyně Natálie Kubešová, Kristýna Kovářová a Eliška

Firmanová, které strávily měsíční praxi na oddělení mikrobiologie v Nemocnici České Budějovice. Zde se setkaly s vážným případem tohoto onemocnění, a proto se rozhodly rozšířit své znalosti a obeznámit své okolí s nebezpečným původcem této nemoci.

Soutěže se zúčastnilo mnoho přednášejících s odbornými prezentacemi a zajímavými tématy. Panovala zde velká konkurence, ale Štěpánka svým výkladem a prezentací zaujala studentskou porotu i porotu odbornou, která se skládala z laborantů, lékařů a učitelů.

Na konci odpoledne byla soutěž vyhodnocena. Štěpánka se svojí prezentací obdržela cenu od studentské poroty a od odborné poroty obdržela 1 místo.

M. Stašková

ZÁŽITKY Z HOR

Postřehy našich prváků z lyžařského kurzu.

Největší zábava byla na skokánkách. Taky se mi líbilo, když pan učitel Čížek upadl. (Škoda, že není začátečník)

V jídelně jsme si schválně sedaly tak, aby bylo vidět na kluky z průmyslovky (Na hory se často jezdí kvůli výhledům)

Pan učitel Chalupa nastupoval do kabiny lanovky po nás, ale když jsme nahoře vystoupili, už tam stál. Netušili jsme, odkud přijel. Proto dostal přezdívku Merlin.

V pokoji jsme našli pavouky. Ve středu jsme koukali na Výměnu manželek a zjistili, že bychom ty děti jenom mlátili. (Nejednalo se náhodou o reklamu na antikoncepci?)

Celých pět dní bylo super, ale byla taková zima, že jsme nemohli okoukávat pana učitele Čížka. (Zamrzala oční víčka?)

Ptala jsem se pana učitele Chalupy, jestli to už je poslední jízda a on se rozčílil, že poslední jízda se neříká. (To je pochopitelné. Nejezdíte na kolotoči a poslední jízda je většinou do krematoria!)

Večery byly příjemné při sledování Výměny manželek nebo Popelky. (Je bezesporu příjemné sledovat ženy v domácnosti)

Narvala jsem to do stromu na modrý. (Na modrý by opravdu fakt být neměly.)

Vytrhávaly jsme si obočí v 1 hodinu ráno. (Se zarostlým obočím se opravdu nedá lyžovat.)

Tři dny bez spánku, a přesto v pořádku. (Vytrhávání obočí se asi protáhlo.)

Na konci týdne jsem to zapila horkou čokoládou, stavěla jsem bunkr s lopatou a pomáhali mi trpaslíci. (Tak to musela být čokoláda se silným obsahem THC.)

Málem jsem své skupině odjela na lanovce zpátky dolů, protože jsem vystoupila pozdě a z té sedačky jsem musela skočit dolů. (Skoky na lyžích patří k základnímu lyžařskému výcviku)

Zdemolovali jsme koupelnu, ucpali všechno, co se dalo,

ale následně vše dali do původního stavu. (Tam se teda musely dít věci)

Nudíte se? Staňte se zubními technikami!!

Být zubním technikem se může zdát jako velice kvalitní povoláním, což určitě je, málo lidí však ví, co to všechno stojí se jím stát a hlavně, co všechno může člověk zažít a zjistit během studia.

Začíná to tak, že se rozhodnete jít na Den otevřených dveří a dozvědět se víc. Tam zjistíte, jak moc je výhodné být zubní technik, a už si představujete vlastní laboratoř, miliony na účtu, 4 různá auta a každé u jiné vily. Okolo sebe uvidíte plno mladých nadupaných techniků, kteří mají o obor také zájem. Jste rádi, že s vámi šla mamka, protože sami byste se tam ani nenadechli.

Pak přijde den přijímaček, kvůli kterým jste tři dny nespali. Tam potkáte plno cizích lidí a nejradyji byste zase vedle sebe měli mamku. Dostanete pokyny co, jak, jak dlouho a kde dělat, spustí se čas a vy zjistíte, že vůbec nechápete, čím začít. Dále je hodně smutné, když se při vyřezávání z vosku říznete do prstu. Nemůžete si říct o náplast, protože by všichni zjistili, že jste kopyto, a určitě by vás nevzali.

Nakonec po několika dnech zjistíte, že vás nějakým zázrakem přijali, a máte ukrutnou radost, že jste vyhráli ten největší boj. Ten boj však teprve začne, a to hned prvním dnem na nové škole.

Zjistíte například, že vám celý život doma lhali o tom, že v puse máte stoličky a třeňové zuby. Ani ne za týden totiž už budete používat správný výraz „premolary“ a „molary“! Pak oznámí paní učitelka, že každý týden budete kreslit různé obrázky na známky. Plno lidí z naší třídy si představovalo, že budeme kreslit stromečky, sluníčko a domečky. Nic z toho jsme však od té doby už nikdy neměli čas kreslit. Každý týden jsme kreslili obří zuby se žlutými kořeny a rýsovali různě okolo čáry vyměřené na ty nejmenší milimetry na světě. Nepotřebujete k tomu pastelky nebo tužku, jak jste byli zvyklí, ale úplně jiné speciální pomůcky, jako třeba „technické pero“.

s tímhle zázrakem je totiž úplně nová kategorie. Nejdřív pero musíte natankovat inkoustem a pak se o něco pokoušet. Doporučuji si tuhle věčičku vyzkoušet nanečisto a pořádně se s ní skamarádit, protože bez toho je velice možné, že po pěti hodinách kreslení něčeho, čemu stejně nerozumíte, vám ukápnou kapička inkoustu přímo doprostřed vašeho výtvaru. Buď můžete začít znovu a kamarádům říct, že teď se s vámi můžou na dlouhou dobu rozloučit, nebo přejít na jiný obor. Každopádně nedoporučuji prudce zacházet s technickým perem, protože upadne hrot a vy pojedete rychle do města pro nové pero, protože další den musíte obrázek odevzdat. Jestli se třeba o víkendech hodně nudíte, tak odtud už ne. Po hodině Krm (kreslení a modelování) už budete mít úkoly na půl roku dopředu. Kreslit budete takřka celý den, samozřejmě někdy i v noci, a ti největší smolaři kreslí úkoly ještě ve škole před odevzdáním. Jednou jsem kreslila celý víkend v kuse, ani jsem nejedla, nepila a nevnímala realitu a pak do pokoje přišla mamka, jestli bych si laskavě mohla taky někdy ustlat. Tak jsem jí velice rychle vysvětlila, že na nějaký pos..... stlaní nemám čas. K tomu všemu přibude další odborný předmět se zkratkou prt (protetická technologie). Jestli si myslíte, že podle názvu to bude prd lehký, nebo že toho bude prd málo, tak ani ne.

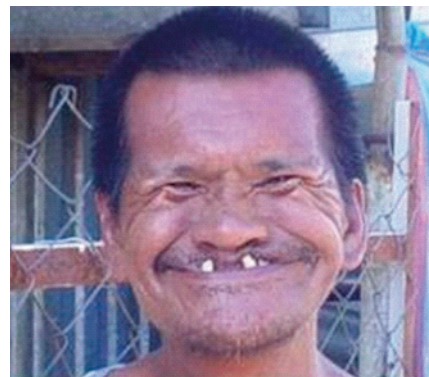
Celkově v tomto oboru se dozvídáte plno odborných názvů, takže si můžete nosit stomatologicko-český slovník, abyste něco pochopili. Pak se vás totiž může vyučující zeptat, kdo to je „antagonista“, ale vy vůbec nechápete, protože rozumíte „terorista“. Nebo se může zeptat, kde je mikromotor, a vy začnete přemýšlet, proč najednou rozebírá auta a nějaké motory. Když konečně nastane den, kdy je konec s obrázky, kvůli kterým máte rozřezané žíly, rozkopaný pokoj a už vás nikdo nezná, protože jste neměli čas zajít ani na kávu, přijde další

pecka a tím je vyřezávání obřích zubů ze sádry. Další půlrok z vás budou sochaři. Ovšem nejdřív si musíte vyrobit formičku na odlití sádry. Nevím, co bylo těžší, jestli vyrobení té formičky, nebo vlastní vyřezávání zubu. Hodně důležité je sehnat si něco na uhlazení, např. šmirglpapír nebo houbičku. Dlouho jsem si říkala, proč jenom můj zub vypadá, jako by desetkrát spadl na zem. Při tomto sochaření si taky můžete otevřít doma sádrovnu, protože sádru si přinesete i v ponožkách. Nakonec přijde řada na vyřezávání zubů v reálné velikosti i s kořeny. Naštěstí narozdíl od obrázků nad tímhle nestrávíte půlku života. Je potvrzeno, že po nástupu na obor zubní technik bude celé příbuzenstvo počítat s tím, že teď díky vám mají zaručené zubní náhrady až do konce života. Myslí si, že to celé uhradíte, materiály a všechno si zázračně vykouzlíte a pak budete modelovat pro celou rodinu zuby. Zkrátka první ročník určitě není pro slabé povahy. Ve druhém ročníku se přesunete do vytuněných nových laberek, kde si začnete připadat jako ti praví zubní technici z filmů a reklam. Přibude ještě víc odborných názvů. Zjistíte například, že „metalokeramika“ vůbec nesouvisí se slavnou Metallicou, nebo třeba, že „Thompsonovy řezy“ vůbec nejsou nějaké dezerty z cukrárny. Začnete vyrábět skutečné zubní náhrady, které jste viděli na Dni otevřených dveří. Seznámíte se také s leštičkou. POZOR! Tento přístroj může vypadat jako úžasná mašina na vyleštění nehtů. Ovšem poté, co odejdete od leštičky s úsměvem a přesvědčením, jaké jste teď krásné princezny, nebudete moct další měsíc na nic sáhnout, protože z vašich nehtů se stane papír, který se jakýmkoliv dotykem zlomí, a následující měsíc vás bude bolet celá ruka. Dále zjistíte, že nejčastější slovo, co v tomto oboru letí, je „estetika“. Všechno je prostě estetické a musí se to dělat esteticky, aby to mělo dobrou estetiku kvůli estetice. Hodně super je taky oblečení, které musíte nosit. Tím myslím bílé kalhoty. Takže ano, pokaždé když chytne periodusměsíček, tak je moc fajn sedět celý den v tomhle na židli. To pak máte chuť na té židli odjet i domů. Jestli máte problémy s bolením hlavy, tak toho se už zaručeně nezbavíte, protože až přijde na broušení kovu, tak vám bude pískat v uších i ve snech. A navíc po broušení začnete kov i smrkat, protože když si nepořídíte roušku, tak všechen kov bude v nose. Až se budete chtít aspoň nadechnout a otevřít si okno, nejdéle za tři sekundy vás někdo okřikne, že mu je zima a má kvůli vám sfouklý kahan. Jestli přemýšlíte, který den v týdnu bude ten nejslunnější, tak vždycky ten, kdy jste po celý den zavření v laborce. Když je venku 32°C, tak většinou pracujete s voskem a potřebujete kahan, takže zachvíli je v místnosti 50°C a vosk se roztéká úplně sám. Super je, když konečně pilně pracujete a najednou vám

spadne něco drobného na zem. Úžasný! Je o zábavu postaráno. Vymetete celou místnost koštětem, nenajdete ani kousíček prachu a pak zjistíte, že váš poklad leží celou dobu na stole. Blbý pocit je, když při pracovním postupu něco vynecháte nebo spletete, to pak obíháte ostatní a ptáte se, co se může stát a jestli to bylo hodně důležité. Každopádně hodně důležité je neztrácet čas, protože nechcete chodit ve volném čase do laborky a dodělávat to, co jste nebyli schopni stihnout v normálním čase. V tu dobu může být v laborce vyšší ročník, a to určitě nechcete, když jste malinký druháček. Budete tam sedět u zdi jak kapusta v záhoně a doufat, že vás nikdo nevidí. Další sranda je „stlačený vzduch“. Tato věc může sloužit k tomu, k čemu je určena, ale také jako nafukovač balonků, účinný fukar při letním globálním oteplování, odfukovač bordelu, když chvátáte, anebo jako foukačka na sousedku, která vás neustále otravuje.

Třetí ročník je speciální tím, že si ověříte své schopnosti v praxi. Tam už bohužel nebudete mít vedle sebe kámošku, která vám poradí, že saponát je úplně obyčejný jar a že hydrokalová sádra je prostě ta modrá. Když tam pokazíte nějaký krok, tak to už není „Ups, pančtelko!“. Slovo „ups“ tam znamená docela velký problém. Nebo když špatně odležete model, tak se nejde zasmát a ve se se vzít jiný otisk jako ve škole. Ze začátku to možná bude takové řuťu, ale pak vám jednou řeknou, přidej, a hned máte propocena čtyři trika a připadá vám, že jste uběhli Velkou pardubickou bez koně. Někdy se vás zepřítají na něco chytrého ze školy, ale vůbec jim nerozumíte, protože jste při hodině spr zrovna přemýšleli, co si vzít jako první, kdyby začalo hořet. Naštěstí stačí prostě říct, že to jste ještě nebrali, a radši rychle běžet zase něco odlít do sádrovny.

Čtvrtý ročník je už jenom o tom, že začnete brát antidepresiva a ponoříte se do hlubokých depresí z maturity. Shrnutí zní: Od doby, co studuji obor zubní technik, už se nemusím koukat v televizi na komedie ani tragédie, protože to zažívám každý týden v laborkách. Ještěže máme na škole tak úžasně odborné učitele, kteří nám pokaždé pohotově pomůžou. Vždycky když přijde paní učitelka, tak se celá místnost rozzáří. Předtím totiž zmáčkne vypínač světla, jelikož nikdo nebyl schopný rozsvítit. A my děkujeme vesmíru, že máme paní učitelku, která nás vždycky zachrání od temných chvil.

Simona Paulathová

PROČ..?

Dennodenně si člověk klade otázku, proč na tom nejsme stejně, proč věříme na lásku.

Proč ti druzí životem proplují bez náhlých zvrátů a na tuto otázku odpověď v nedohlednu, jak když těžký kámen zvednu a on se mi na bedra položí.

Proč ženy mají býti do šatů s mašlí oblečeny a proč mužům kravata na krku sluší, proč ošklivý je ten, co má velké uši?

Proč klademe otázku proč a ne protože, když pomalu ostrá břitva od nože klouže, klouže, klouže.

Proč pizza se nejí příborem, proč pouze farmář smí jezdit traktorem?

Proč jenom ten, co hlas má, smí hlásat k lidem, a proč ten v davu, ten tichý, co myšlenku měl, sedí s naprostým klidem?

Proč lampy svítí v noci, když pod lampou je největší tma? To pak hlavami narážíme jak stádo tupých koní, než zvon odzvoní a k ránu začne svítat.

A proč den se jmenuje den a ne noc? To potom lehké volání o pomoc.

Proč v zimě je nám zima a v létě zase prima?

Proč otec je naším otcem a matka ženou následující a

proč my na celý život jejich malí skřítkci, jejich malí trpaslíci...

Proč zdravíme se ahoj, a ne nashledanou ?

Proč pravá, když dokážu levou ruku zvednout ?

Proč pohřbíváme lidi do země, když do nebe mají cestu jasnou?

Proč? Mají si snad cestu vybojovat, aby byla krásnou ?

Proč stromy rostou přímo vzhůru, ale kořeny mají hluboko dolů ?

Proč ze smutku tečou slzy, a ne ze slz smutek a náhle skutek utek a všechno zase v normálu ?

Proč nosíme brýle, když vidí za nás srdce, proč nena-dechneme znova plíce a neřekneme, co si myslíme ?

Proč hodiny tikají po směru a nemůžou se alespoň jednou řídit podle sebe?

Proč neřeknou si, tak a teď bude 11 a nezajímá mě názor tebe, tebe a ani tebe?

A proč je moře slané a není třeba dané, že bude hořkou příchutí dominovat ?

A proč život nemá takový ten čudlík s nápisem repete, to pak by v té minulosti dával život konečně smysluplnosti.

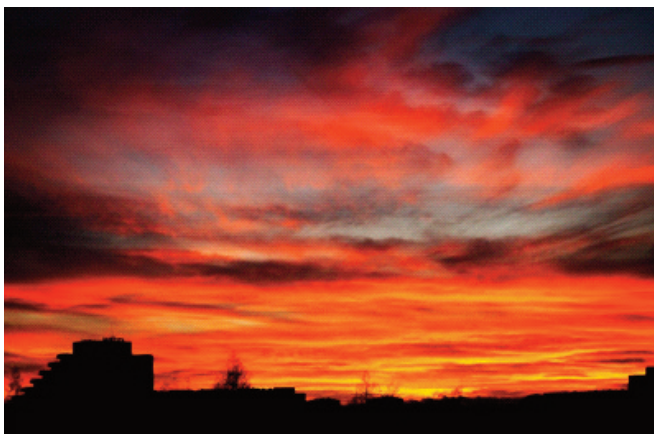
Karolína Kamenická ZDA3A

Nefotí naši chlupci špatně, co? Pokud máte podobně podařené fotky a chtěli byste je zveřejnit v našem časopise, pošlete je na adresu redakce.podlavičníku@seznam.cz.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Někteří naši studenti se věnují netradičním sportům, tak jsme je vyzpovídali.

Ahoj, jsem Kristýna Kadlecová. Už od malička jsem milovala tanec. Nejdříve jsem chodila do různých studií, ale pak jsem jednou v taneční škole viděla "inzerát", ve kterém se psalo, že shánějí taneční partnerku mého věku a výšky. A tak jsem si řekla, že to zkusím. No a teď už pátým rokem tancuji. Vlastně tedy čtvrtým, jelikož jsem měla roční pauzu a teď trénuji s jiným trenérem a bohužel i partnerem. S mojí první trenérkou jsem měla tréninky 2x týdně+jednou za čtrnáct dní o víkendu seminář, kam přijíždí taneční mistři jako Marek Dědík. Teď mám tréninky už jen 2x týdně. Před soutěží je vždy rozvíčka, kdy se protáhne celé tělo, pak se projíždí choreografie a my holky se líčíme. Za úspěch považuji, že jsme se několikrát dostali na první místa. Ze začátku, když jsme si na sebe s partnerem zvykali, mi z pošlapání prstů u nohou po každém tréninku tekla krev, z vysokých podpatků mám problém s rozložením váhy na celé chodidlo a z tanečního postavení mám problémy s lopatkami. Ale stejně to zato stojí. Ten pocit, kdy začne hrát hudba a vy tančíte po parketu, je k nezaplacení.

Ahoj, moje jméno je Adél Kubečková, ale v divadle bych pravděpodobně vystupovala pod jménem Nureen. Zní to odlišně, orientálně proto, že tancuji orientální tance. A bude to už skoro šest let, tancuji od 10. Doslova mě uchvátily, protože jsou krásné a existuje tolik stylů! A upřímně, kolikrát za život jste slyšeli, že někdo z vašeho okolí tancuje orientální tance?.. S tréninkem to je různé. Někdy jsem schopna tancovat každý den, ale někdy, třeba po úrazu, se nedaří klidně několik týdnů... No a jestli mám nějaký rituál? Vždycky pořádné protáhnutí před vystoupením. A taky děkujeme lektorkám, přírodě a tak... No a pak rovnou na jeviště. Já osobně spíš nesoutěžím, ale vystupuji. Ale i s tím jsou spojeny úspěchy, třeba to, že po vystoupení za vámi chodí úplně cizí lidé v jakémkoliv věku a říkají, že ten tanec byl úchvatný a že se i oni do toho vcítily. A záporná stránka? Třeba zranění. Já mám problém s "vyhazováním kloubů", s kyčlemi a rameny. Ale přesto všechno bych orientální tanec doporučila každému, protože má i pozitivní zdravotní účinky, napomáhá například s nápravením páteře.

Ahojky, já jsem Maky. Věnuju se tanečnímu sportu 8 let, poslední 4 roky už i závodně. Trénuju v ČB v tanečním klubu Dance Direction s trenérem Jiřím Burešem. Spoluzakladatelé klubu jsou světoví mistři v LAT tancích a tanečníci známí třeba z pořadu Star Dance Jiří Hejn a Lucia Krncanová. Jezdí k nám z Bratislavy každý měsíc o víkendu, kdy s nimi máme společné semináře.

Náš klub má možnost vystupovat na reprezentačních plesech v ČB či Krumlově, kde předvádíme formace 4 párů. Největší úspěch zatím nemám, ale připravovat ukázky tanců je zábava a radost. Rituál před soutěží mám...musím s sebou vozit jesenku, Magnesium a popřípadě i přítele. Zranění, musím zařukat, nebylo. Maximálně zničené nohy od nových bot či puchýře po seminářích...

Markéta Pintnerová LA2

SPORT

Paragliding – Kristýna Bartáčková

Bude tomu už rok, co jsem potkala v gruzínských horách kluky, co skákali v tandemu. Zeptala jsem se jich ze srandy, jestli bych si mohla taky skočit, a už jsem letěla... Zatím jen narázově.

Domlouvám se ve speciálních skupinách na Facebooku s lidmi, co dělají paragliding, a občas někoho přiberou do party.

Nyní ale začínám kurz, po jehož absolvování dostanu už svůj "piloták".

Ač jsem už soutěže v paraglidingu viděla, nevím, jestli by mě to v budoucnu lákalo. I v tomto adrenalinu jde najít způsob jak relaxovat a odpočinout si a to je asi to, co mě na paraglidingu láká.

Největší úspěch byl, když se mi podařilo natočit jeden let kamerou, aniž bych pořídila třesoucí se obraz plný záběrů na moji bradu/ nohy ve vzduchu.

Naštěstí bez zranění, jen jedny roztržené kalhoty.

Sportovní akce a úspěchy naší školy

28.11. Basketbal dívky (Strakonice)

V listopadu proběhl středoškolský přebor v basketbalu dívek. Naše děvčata suverénním způsobem postoupila z okresního kola z prvního místa a v krajském kole porazila postupně Gymnázium Tábor a zdravotní školu z Písku a nestačila jen na ligové hráčky nastupující za Gymnázium Strakonice. Dívky hrály ve složení KOTRICOVÁ (PS1B), SOUKUPOVÁ (LY1), ČAPKOVÁ, DVOŘÁKOVÁ, ŠTARMANNOVÁ, ŽÁKOVÁ, ROŽBOUDOVÁ (MS1), BALOUŠKOVÁ (AZ2), BRŮŽKOVÁ (LA2), ŠKOLNÍKOVÁ (AZ4).

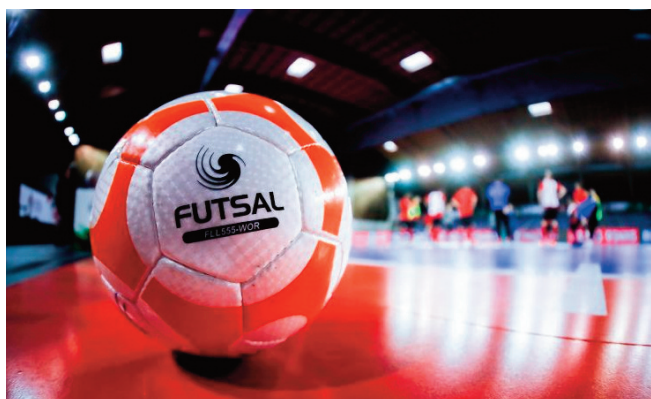
4.12. Florbal chlapci (škola)

V prosinci proběhl tradičně jako každý rok turnaj chlapců ve florbalu. Kluci se utkali v naložovaných týmech systémem každý s každým. Zápasům nechybělo nasazení a bojovnost, turnaj ovládl tým ve složení KOTRBA (MS3), HORA (MS1), SMRŽ, MAREŠ (LY1), Vítězný tým si odnesl věcné ceny, stejně jako brankáři Denis Matuščin, Patrik Bláha a Tomáš Zajíc, kteří odchytali úctyhodnou porci 16 zápasů.

5.12. Futsal chlapci (Sportovní hala ČB)

Druhého kola futsalu se zúčastnil školní tým chlapců, který v tvrdé konkurenci škol GJVJ ČB, SPŠ ČBA SOŠE Hluboká obsadil třetí místo a bohužel nepostoupil do dalšího kola. Tým hrál ve složení MATUŠČIN, DVOŘÁK, SCHÖNBAUER, KOTRBA, BLÁHA, POLANSKÝ (MS3), ČERVENÝ, TRMAL, HORA, KOUTECKÝ, SMEJKAL, BASTL, CEPÁK (MS1).

17.12. Florbal dívky – KB FlorballChallenge (SKP ČB)

Mezi další prosincové turnaje patřila „mladší“ varianta (ročníky 2002 a mladší) přeboru ve florbalu, kde si naše dívky vybojovaly postup do krajského kola, kde obsadily skvělé druhé místo za suverénním týmem z Biskupského gymnázia. Dívky hrály ve složení PFAUSEROVÁ (PS1A), BECKOVÁ (LY1), ŠTARMANNOVÁ, DVOŘÁKOVÁ, HUŠKOVÁ, ROŽBOUDOVÁ, ŽÁKOVÁ, DŘEVOVÁ (MS1), SALAČOVÁ, VOCHOZKOVÁ (PS2B), KOSTROUNOVÁ, BALOUŠKOVÁ (AZ2), PAŠKOVÁ (LY2), MACHÁČKOVÁ, ŠÍMOVÁ, SUCHÁNKOVÁ (LY3).

19.12. Memoriál Ing. J.Hamáčka (škola)

Každoročním celodenním kláním vyvrcholil prosincový školní turnaj ve volejbalu. Do závěrečné fáze se proborovaly třídy LY4, AZT4, PS2A a MS1. Finálové boje nabídly kvalitní výměny a vypjaté koncovky setů, z vítězství se nakonec radovala třída MS1 hrající ve složení ČAPKOVÁ, DVOŘÁKOVÁ, ŽÁKOVÁ, KUBCOVÁ, ŠTARMANNOVÁ, ROŽBOUDOVÁ, CEPÁK, ČERVENÝ.

28.1. Florbal dívky (Loko ČB)

V lednu se ještě děvčata účastnila dalšího přeboru ve florbalu, tentokrát určeného i pro třetí a čtvrtý ročník. Děvčata postoupila ze základní skupiny z druhého místa a ve vyřazovacích bojích nakonec obsadila krásné třetí místo. Dívky hrály ve složení PFAUSEROVÁ (PS1A), PLECEROVÁ, BECKOVÁ (LY1), DŘEVOVÁ (MS1), PAŠKOVÁ (LY2), KOSTOUNOVÁ (AZ2), VRBOVÁ (ZA3B), SUCHÁNKOVÁ, ŠÍMOVÁ, BĚLOHLAVOVÁ, SCHREIBOVÁ, MACHÁČKOVÁ (LY3).

**VŠEM, KTERÍ SE ÚČASTNILI SPORTOVNÍCH AKCÍ,
DĚKUJEME ZA REPREZENTACI ŠKOLY A GRATULUJEME K DOSAŽENÝM ÚSPĚCHŮM !!!**

must love sports

NĚKOLIK POSTŘEHŮ Z PROJEKTOVÉHO SETKÁNÍ V HOTELU BUDWEIS...

Ve dnech 30. a 31. ledna 2020 se v Českých Budějovicích konalo předposlední setkání manažerských týmů společného mezinárodního projektu TransculturalNursingforPractice (Transkulturní ošetrovatelství pro praxi), kterého se zúčastnili zástupci všech partnerských zemí z České republiky, Dánska, Izraele, Kypru, Španělska a Turecka.

Organizátoři – členové projektového týmu z České republiky, měli doslova plné ruce práce především s organizací prvního projektového dne. Setkání bylo pojato jako mezinárodní konference s účastí asi čtyřiceti účastníků včetně dvaadvaceti pozvaných hostů zastupujících širokou škálu oborů a institucí. Reprezentativní prostory konferenčního sálu hotelu Budweis se mezi osmou a devátou hodinou ranní postupně zaplňovaly pozvanými hosty. K těm nejvýznamnějším patřili zástupci fakult Jihočeské univerzity – paní děkanka ZSF JU Ivana Chloubová, proděkanka Pedagogické fakulty JU Renata Malátová a vedoucí katedry společenských věd stejné fakulty Helena Pavličíková. Pozvání přijal také ředitel strakonické nemocnice Tomáš Fiala, náměstkyně ošetrovatelské péče Nemocnice Č. Budějovice, Monika Kyselová, hlavní sestry, náměstkyně ošetrovatelské péče a další sestry a lékaři nemocnic Jihočeského kraje. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy reprezentoval tajemník Akreditační komise vyššího odborného vzdělávání Vladimír Krieg. Mezinárodní punc dal konferenci prezident Asociace zdravotnických škol Slovenské republiky Miroslav Sekula, který je také ředitelem SZŠ v Lučenci. Svou zástupkyni vyslal i Český červený kříž a zastoupeny byly také základní a střední zdravotnické školy.

Po úvodním a velmi profesionálním vystoupení pěveckého sboru školy zahájil dopolední program ředitel SZŠ a VOŠZ Č. Budějovice Karel Štix, který také představil v angličtině hosty zahraničním týmům. Všichni hosté si se zájmem vyslechli prezentace projektových manažerů z ČR, Ilony Bláhové, Barbory Sedláčkové a IT manažera Martina Macha. Stručně řečeno: program byl nabitý zajímavými informacemi a postřehy z odlišných kultur, náboženství a sociálního prostředí, které se velmi výrazně promítají i do ošetrovatelské péče v zemích na východ a západ od nás. Součástí prezentace byly také „ochutnávky“ tradičních kulinářských výrobků, které účastníkům přivezli a servirovali kolegové ze zahraničních týmů. Závěr konference patřil samotným zástupcům pěti zemí, kteří za své týmy zhodnotili přínos a přidanou hodnotu tříletého projektu. O překlad do angličtiny a z angličtiny se postarali dva profesionální tlumočníci.

Tříletá přátelská spolupráce, navázání osobních přátelství, bourání kulturních, sociálních a náboženských předsudků a vlastní „nepřenositelná“ zkušenost učitelů a žáků z odlišného prostředí – to je podstatný a nejcennější výsledek společného projektu... Jsem přesvědčen, že s podobným pocitem odcházeli na závěrečný raut všichni zúčastnění.

NAŠE ZDRÁVKA SE STALA FAKULTNÍ ŠKOLOU!

Několikaletá spolupráce s Pedagogickou fakultou Jihočeské univerzity byla oficiálně stvrzena dne 20. ledna 2020 společnou smlouvou, kterou předala řediteli školy PhDr. Karlu Štixovi děkanka Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity Doc. RNDr. Helena, Ph.D. Spolu s ní se setkání zástupců obou vzdělávacích institucí zúčastnila také proděkanka pro studium a studentské praxe, PhDr. Renata Malátová, Ph.D. Po společném jednání o možnostech budoucí spolupráce si zástupkyně PF JU se zájmem prohlédly školu.

SZŠ a VOŠ zdravotnická v Č. Budějovicích již několik let umožňuje vykonávat průběžné a souvislé praxe studentům kateder pedagogiky a psychologie, společenských věd a tělesné výchovy. Pedagogická fakulta JU recipročně spolupracovala s vyučujícími přírodovědných a odborných předmětů školy (biologie, chemie, fyzika, IKT a obor zubní technik) v rámci společného dvoule-

tého projektu s názvem EDUFORUM, který zastřešovala Masarykova univerzita v Brně a Jihočeská univerzita v Č. Budějovicích ve spolupráci s jihočeskými základními a středními školami.

Cílem vzájemné spolupráce je především zatraktivnit učitelské povolání pro studenty pedagogické fakulty, pozitivně je motivovat a vytvářet pro ně podmínky, které jim dovolí nahlédnout „pod pokličku“ nelehké kantorské profese v duchu indického přísloví: Gram praxe je lepší nežli tuna teorie.

Karel Štix

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI:

Simona Paulathová, Anna Večeřová, Zuzana Benáková, Markéta Stašková, Kristýna Kadlecová, Adéla Kubečková, Markéta Pintnerová, Karolína Kamenická, Dan Kubát, Jiří Beran, Viktorija Goncharuk, Miriam Fišarová, Gabriela Bezecná, Vendulka Kletečková, Iva Štixová